

*amely magába foglalja testemet?
S mi történne akkor, ha a nyílás,
mint persely szája a forintot,
jogdíjként befogad és a sötétje reám zárul?
Kötelesség, mi a dolgod?*

KOVÁCS EDWARD

A bizonyosság

*Csak azt tudom, hogy engem is koporsóba helyeznek
majd, megborotválnak előtte, rám adják az egyik frissen
vasalt nadrágomat és ingemet, amely oly sima lesz, akár
az arcvonásaim, a többi ruhámat kidobják, nem kell a lom
a házhoz, nem kell a megemlékezés, a gyász, a pátosz,
azt mondják, a múlt ügyis csak akadályoz a továbblépésben,
értem pedig, e szétmálló testért senki ne toporogjon álltó
helyében, ne rágódjon rajtam, akár búson a férgek, ne ejtsen
könnycseppet, ne kulcsolja imára kezét, ne higgye, hogy a test
külső kéreg, lehántva rétegeit pedig ékeskedik a lélek,
mint megbúvó lényeg az írás sorai között, mint értelem
a koponyában, mely medret váj a látás tapasztalt irányainak,
hogy olvassa, értelmezze a létet, amelyen túl úgysem látok,
csak a nebezülő földrétegek alatt keresem a bizonyosságot.*

A krizantémok ősszel nyílnak

*Az ég a földre nebezül, mint beton
sírlap. Nagyanyám, az elmúlás munkása,
hidegen, ahogy kőfaragók a márványba
írnak, kapálja szülei sírját. Ahogy emeli-
vágja, emeli-vágja, izmainak kiszámítható,
töredezett dinamikája. Mikor végez,
imára kulcsolja poros kezeit, széjjelnéz,
találgatja, hogy a sírját majd hova helyezik.
Összeráncolt szemöldökkel csak számol
és számol, hogy mennyi lehet vajon még
hátra a nyárból, mert tudja már, idegei
mennyit bírnak, és ahogy a sírhanton,
a krizantémok bennünk is ősszel nyílnak.*

Saját sírbolt

*Nagyanyám szemhéjai
súlyosan lezáródó, hűvös kripta-
ajtók, túl rajtuk mumifikálódik
minden emlék. Gondosan be-
balzsamozza őket, mintha ezen
múlna az örökkévalóság. Így
nyugtatja lelkét, melyet a hanyag
rezignáltság kezei formáltak, el-
rontva a tartós vázat. Nem bírja
a terbet, meghajlik az elmúlás
terpeszkedő súlyának. Valahol
a lezárt kriptaajtók mögött, ahol látta
magát mint foszlásnak indult dögöt.*

KÜRTI LÁSZLÓ

áramtalanított övezet

*ártérben élünk, különös kegyelemben.
se áram, se mosdóvíz, térerő, net,
garantáltan semmi. legközelebbi bolt
a gáton túl, bent a faluban. telefonálni
a kocsmá előtti patakánál lehet. pár nap
még az ősz, zörgő, régi lombok
szétszórtan a kérges törzsek körül.*

*a kocsit a faluban hagytuk.
bintaágyban olvasol, hangtalan
áradások megmagyarázhatatlan
boldogságában. pihenő, kommunizmus
vége felé épült kárpótlási övezetben.*

*ha kiborulsz, mindig ide jövünk
nyugodni, hazalényegülni, rendet
tenni, mikor szanaszét a világ.
a téli vizek, szezon alatti lassú
áramok, halak jég előtti csendjét
neszezni.*

*aztán mindig új áradásokra, jégtörésekre
várunk. tavaszi nagy tetőzésekre,
gallyak és fatörzsek ropogására,*